

Ні втрат, ні перепон

Петро Рух

Коли ми любимо, ми стаємо здатними розуміти Бога, бо любов є Його характерним станом. Коли ми любимо, ми хочемо бачити тих, кого ми любимо, вільними, незалежними, зокрема незалежними від нас. Бо, насолоджуючися цим блаженним, благословенним станом любові, ми бажаємо тим, кого ми любимо, теж насолоджуватися ним, адже він є найбільшим щастям. А любов може народитися в серці людини лише тоді, коли вона вільна й незалежна.

Отак само й Бог. Він не хоче, щоб ми були від Нього залежними, Він хоче, щоб ми Його любили, бо Йому цікаве наше товариство, Йому цікаво мати з нами взаємини, а єдина основа взаємин, яка робить їх солодкими, радісними, душевними, теплими — це любов.

Любов — єдина мотузочка, що зв'язує людину з Богом. А якщо людина не вміє любити, не має любові у своєму серці, не знає, що вона є таке, помилково називаючи любов'ю прив'язаність або пристрасть, то єдина мотузочка, яка здатна зв'язати людину з Богом, — це молитва про любов.

Це все, що потрібно знати про життя. Знаючи це і користуючися цим, ми досягаємо абсолютного щастя. Бо єдине, що відокремлює нас від абсолютного щастя, — це відсутність любові. Існування влаштоване так, що воно природно дає все, що необхідно для абсолютного щастя. Все необхідне є, але якщо у людини нема любові, вона не відчуває щастя, хоча і має для нього все необхідне. Це єдина проблема всіх, хто має проблеми, і іншої нема.

Дружба, яка є одним з різновидів любові, подружнє життя, батьківство, — це цілком природні речі, які даються всім живим істотам, навіть тваринам, а не лише людям. Це доступно всім, але хто відчуває від цього абсолютне щастя? Лише той, хто вміє любити. Лише для нього абсолютне щастя гарантовано вічно, бо в кожному втіленні кожному доступні дружба, кохання та батьківство (якщо, звісно, ми не створили собі в наших минулих утіленнях таку злу карму, що у нас нема навіть цього), але лише він здатен мати від цього абсолютне щастя. І через це лише він не прагне багатства, слави, влади, штучних насолод станами алкогольного та наркотичного сп'яніння, і всього іншого, що непотрібно щасливій людині.

Вічне абсолютне щастя — це так просто і природно! І якщо у нас його нема, то єдине, у що варто негайно та цілковито вкласти своє життя, — це в те, щоб його здобути, навчившись любити і здобувши любов.

Я дізналася про це в дитинстві від моїх мами й тата, які є живим утіленням цієї істини. І хоча мені здавалося, що моє серце по вінця сповнене любові, яку так щедро давали мені мої найкращі у світі батьки, і що Бога я розумію і стосунки з Ним маю, все одно я завжди молилася і молюся про любов. Бо, як каже тато, любові має ставати все більше, як багато б її вже не було. Чим більше її стає, тим більші простори серця вона

відкриває. І ці відкриття роблять життя нескінченною чарівною пригодою. А мама каже, що жадібне наповнення скарбниць серця любов'ю — єдине правильне застосування жадібності. Напевно, я дуже жадібна людина, бо мені страшенно подобається це нескінченне збільшення цієї повноти любові в мені, цієї повноти мого життя.

А ще одна причина того, що я щодня молюся про любов, — необхідність повсякчасно її віддавати, тоді як я не є джерелом любові. Тож я повсякчасно маю поповнюватися нею з її джерела, беручи її у Бога в цьому молитовному процесі.

Взагалі, любов — єдине, що можливо отримати у Бога. Про що б, крім любові, ми Його ні прохали, Він нам цього ніколи не дасть, бо так влаштоване життя: все, що нам потрібно, береться, виникає з нашої любові, тож для здійснення всіх наших бажань і задоволення всіх наших потреб нам необхідна лише любов. Через це Бог дає тільки любов. Тож молитися є сенс лише про неї.

Стосунки з Богом у кожного свої. Саме це означає висловлення: "Бог у кожного свій". Мій Бог — джерело любові, той, хто дає любов. Він — юний, прекрасний, солодкий, цікавий, чарівливий, у Нього неймовірне почуття гумору, Він дуже гарно танцює і грає на флейті. І я Його кохаю. А Він кохає мене. Він мене не просто любить — Він мене кохає, так само як я кохаю Його.

Мама й тато завжди попереджали мене, що людині не варто розповідати іншим про свої стосунки з Богом, бо вони у кожного особисті і призначені лише для нього. Але я вирішила вчинити попри цю пораду, бо мені боляче бачити, яким уявляють Бога люди. Всі релігії обманюють людей щодо Бога, розповідаючи про бога-рабовласника, який вимагає слухняності й покірності, який так погано все створив, що з досади гнівається на свої створіння, карає їх, навечно відправляючи їх у пекло. Ті, хто розуміє, що такого бога бути не може, що він — вигадка недорозвинутих людей, вважають, що Бога взагалі нема. І це — величезна втрата для них: вони навіть не намагаються встановити з Ним зв'язок, закривають для себе можливості спілкуватися з Ним і отримувати Його нескінченні дари любові й мудрості (я кажу "любові й мудрості", а не лише "любові", бо любов містить у собі мудрість).

Отож, бачачи це, я подумала, що, якщо я покажу людям маленьку краплиночку океану моїх власних стосунків з Богом, не розповідаючи надто особистого, це надихне їх теж установити зв'язок з Ним, молячися Йому про любов і мудрість, отримуючи від Нього любов і мудрість, стаючи спроможними бачити Його очима любові й мудрості та насолоджуючися чарівним спілкуванням і солодкими стосунками з Ним.

Я не пам'ятаю такого часу, коли б я не бачила Бога. І я впевнена, що бачити Бога — не унікальна здатність, а нормальна природна здатність усіх людей, втрачена більшістю з них через їхню відмову від любові і занурення в егоцентризм. Це пастка, в яку люди самі себе ловлять: ставлячи себе в центр життя і сприймаючи все і всіх як ресурс для здійснення своїх егоїстичних бажань, люди втрачають любов, через що більше не вміють любити навіть себе самих. У результаті вони шкодять не тільки іншим, а й себе самим. І це, а також наслідки цього перетворюють їхнє життя на пекло.

Але мої тато й мама, які мають зв'язок з Богом і океани любові у своїх серцях, передали мені їх, зачавши мене в любові, виносивши мене в любові, вигодувавши й виховавши мене любов'ю. Тож я в цьому житті не мала ні браку любові, ні браку зв'язку з Богом і стосунків з Ним. І все це розвивалося і продовжує розвиватися в мені щодня, бо я щодня молюся про любов.

Коли я була маленькою дівчинкою, Бог являв Себе мені маленьким хлопчиком. Він був страшенно бешкетним. Він був такою отряхою! Але Він умів пустувати так, як не вміє більше ніхто: кожна його витівка робила всіх, хто був до неї причетним, неймовірно щасливими. Тож я свідчу: Бог — не зануда, яким Його виставляють церковники.

А ще Він дуже гарний! Оскільки Він — джерело всієї краси, Він — найпрекрасніший з усього прекрасного. Його неможливо не полюбити. Їм неможливо не захоплюватися. Те, який Він, те, як Він усміхається, те, як Він діє і що Він робить, те, як Він говорить і що Він каже, зачаровує і приводить у захват, який ніколи вас не залишає. Ви Його любите. І ви настільки щасливі цим, що вам байдуже, чи любить Він вас, навіть вам байдуже, чи знає Він про ваше існування.

На першому етапі одкровення, які Він вам являє, ви не берете участі в Його житті, не взаємодієте з Ним, а лише спостерігаєте. У результаті цих спостережень ви дізнаєтеся, як і чим Він живе. А також у результаті цих спостережень ваше розуміння поняття Бог починає містити не тільки Його, а й Тих, хто Його вічно безпосередньо оточує, і в першу чергу — Її. Тепер ви або кажете про Них "Богиня і Бог", або просто, кажучи "Бог", у своєму серці маєте на увазі Їх обох, бо Вони невіддільні одне від одного.

І хоч ви любите Їх незалежно від того, люблять Вони вас чи ні, те, що Вони вас люблять, для вас є очевидним. Просто те, що Вони впускають вас у Своє життя, нехай спочатку лише як спостерігача, свідчить, наскільки Вони вас люблять і наскільки Вони вам довіряють. А неймовірна кількість любові й мудрості, якими Вони наповнюють ваше серце і які роблять вас такими щасливими, що ваше життя перетворюється на рай, навіть якщо ви мешкаєте серед пекла, цей Їхній відгук, ця Їхня відповідь на вашу молитву, переконує вас остаточно: Вони вас дуже-дуже люблять.

На наступному етапі, якщо ви ще дитина, Вони запрошують вас взяти участь у Їхніх дитячих іграх. Це надзвичайно чарівний досвід. Потім у своїх дитячих іграх з вашими друзями ви відтворюєте цей досвід, відтворюєте ці ігри з маленькими Богинею й Богом, бо ці ігри настільки захоплюють вас, що за їхньою моделлю ви починаєте будувати все своє дитяче життя. І воно стає божественно прекрасним.

Так Богиня і Бог стають вашими найкращими друзями, а ваше життя поза спілкуванням з Ними, поза взаємодією з Ними, стає природним продовженням цього спілкування, цієї взаємодії. А з часом Вони починають брати участь у вашому житті. Ваше життя стає для Них настільки ж цікавим, наскільки вам цікаве Їхнє життя. І це так зворушує вас, це викликає у вас таку вдячність, що ваша любов до Них виходить з її океанських берегів і стає безбережною.

І ви ростете в цьому благословенному захопленні, любові та вдячності. А Ваша

дружба з Богом росте разом з вами. Коли між Богинею і Богом виникає кохання, Ви радієте за Них і насолоджуєтеся неймовірним щастям, яке спричиняє у вас Їхнє щастя. Ви стаєте свідком Їхніх танців щастя.

А одного разу Вона каже вам:

— Люба подружко, є один унікальний танець щастя, який танцюватимеш з Ним ти. Призначення твого існування саме в тому, щоб танцювати з Ним цей танець. Коли Я придумала його, Я зрозуміла, що у дівчини, яка повинна його танцювати, має бути така конфігурація якостей, що якнайкраще відповідає цьому танцеві щастя (усі ці якості — Мої, але їхнє співвідношення для цього танцю має бути не таким, як у Мене). І тоді Я поширила Себе в таку дівчину. І цією дівчиною є ти.

Так ви дізнаєтесь, хто ви! Ви — унікальне поширення Самої Любові, поширення Самого Життя, призначення якого — танцювати з Богом унікальний, неповторний танець щастя. танець вашого з Ним спільного щастя! І ви танцюєте...

Так я живу одночасно у двох вимірах: божественному і звичайному. І вимір божественний визначає моє життя у вимірі звичайному, живлячи його і граючи роль його опертя.

Я з дитинства завжди була урвиголовою. У дитячому садочку, мов мавпочка-еквілібристка, я миттю опинялася або на верхівці дерева, або на даху навісу чи будівлі, щойно пильні очі вихователів відволікалися від мене на когось іншого. А побачивши мене там, вихователі завжди чомусь страшенно лякалися, починали благати мене злізти на землю, а коли я врешті-решт зглядалася на їхні благання і лізла вниз, трусилися від страху, що я ось-ось неодмінно впаду і вб'юся, хоча такий спритниці, як я, упасти звідти було геть неможливо.

Усвідомивши, що енергія і сила буяли в мені так, що їм зі мною не впоратися, вихователі зі сльозами на очах попрохали моїх батьків зайняти мене у вільний від садочка час чимось таким, у чому я б витрачала всю мою непосидючість, щоб у садочку я була хоч трішечки керованою і за мною було легше спостерегти. Батьки віддали мене на спортивну гімнастику, де я дійсно відривалася досхоchu. Це було саме те, чого мені бракувало. Нарешті моя моторна природа знайшла собі доречне застосування. І тепер у садочку я більше не була тарзаном, від якого можна було в будь-яку мить очікувати якусь непередбачувану дику витівку. Тепер мої витівки були цілком цивілізованими і передбачуваними: тепер у садочку я повсякчасно крутила сальто і робила різні вправи, яким нас, малюків, ще не вчили в спортшколі, але які я бачила там у виконанні старших дівчат-гімнасток і відразу їм наслідувала. Але вихователям від цього було не легше, бо я витворяла це все не на матах, яких в садочку все одно не було, а скрізь, де мені спливало на думку. Через це вихователі продовжували бути в страшенному стресі, адже я була дитиною, приборкати яку було неможливо.

Одного разу, коли в тій частині спортшколи, якою ми завжди ходили до нашої тренувальної зали, розпочали ремонт і мені довелося йти на заняття іншими коридорами, через відкриті двері якоїсь зали я побачила казкове диво: дівчата займалися там чимось неймовірно гарним. Я зайшла у двері та так і залишилася стояти

там у здивуванні. Скільки мама не казала мені, що я запізнюся, запізнююся, вже запізнилася на своє тренування, я не чула її і мої тренування спортивною гімнастикою більше не мали для мене значення. Я була цілком зачарована спогляданням найпрекраснішого, що я тоді бачила у своєму житті: тренування з художньої гімнастики.

То було вперше в житті, коли я стільки часу поспіль простояла на одному місці. Я дивилася і дивилася, доки тренування не скінчилося. Тоді я скинула з себе взуття і верхній одяг, залишившись в моєму тренувальному трико, підбігла до булав, які поклала дівчинка, що щойно на моїх очах робила з ними вправи, схопила їх і почала повторювати її вправи так, як я їх запам'ятала.

Поки я насолоджувалася новою грою, яка так сильно мене захопила, тренерка з художньої гімнастики, спостерігаючи за мною, підійшла до моєї мами і про щось з нею заговорила. Награвшись булавами, я взяла стрічку і стала бавитися нею, наслідуючи рухам дівчат, які я бачила впродовж їхнього тренування. Мене ніхто не зупиняв. Мама і тренерка, щось обговорюючи, з цікавістю дивилися на мої розваги. А я тим часом спробувала повторити вправи, які щойно побачила, з усіма предметами.

Врешті, щаслива-прещаслива, я підбігла до мами:

— Мамо! Мамо! Ти бачила?! Ти бачила?!

— Так, донечко, бачила. Пані Юля, тренерка з художньої гімнастики, запрошує тебе займатися в її групі. Вона каже, що в тебе є здібності до цього виду спорту. Тож, якщо ти хочеш, я переведу тебе зі спортивної гімнастики на художню, — відповіла мама, запропонувавши мені саме те, про що я збиралася її попросити.

— Так! Так! Дякую, матусю! Дякую! Дуже дякую! Я дуже-дуже хочу цим займатися! — застрибала я від радості.

Пам'ятаю, як я не могла дочекатися мого першого тренування. В якому я була захваті від однієї тільки думки, що буду цим займатися! Як я бігла на свої заняття! З яким чарівним натхненням тренувалася!

Я займалася художньою гімнастикою до тринадцяти років. А потім я раптом усвідомила, що, так само як за сім років перед тим мені нестерпно захотілося займатися художньою гімнастикою, тепер мені захотілося займатися танцями.

Саме тоді танцювальна школа "Фламінго" при танцювальному ансамблі "Фламінго" здійснювала набір нової навчальної групи. І я прийшла на відбірне заняття, на якому нам, кандидатам, яких прийшло в кілька разів більше, ніж планувалося набрати учнів, було дане завдання станцювати танець, який нам показали, і певний час на підготовку.

Старанна самостійна підготовка впродовж цілих тренувань — це те, чим я роками займалася на художній гімнастиці. Тож упродовж усього часу, даного нам, я ретельно відпрацьовувала кожний рух танцю, який я мала показати. Щодо інших, вони трішки повідпрацьовували та й кинули, напевно, вирішивши, що цього достатньо, і почали розмовляти, знайомитися одне з одним, особливо хлопці з дівчатами. І коли жінка, яка дала нам завдання і залишила нас готуватися, повернулася в залу, вона побачила мене, яка знов і знов танцювала відбірний танець, та інших, які весело спілкувалися між

собою. Подивившись, як я вчергове станцювала танець і розпочала танцювати його знову, вона сказала мені:

— Прекрасно! Чудово! Я беру тебе не в школу танців, а в ансамбль! Завтра о сьомій вечора приходь сюди на репетицію. Зараз ти вільна.

Так закінчився мій палкий дитячий роман з художньою гімнастикою і я стала танцюристкою в ансамблі "Фламінго". Я була на кілька років молодшою від усіх інших танцюристів ансамблю. Навіть уже одне це автоматично робило мене улюбленкою глядачів. Але, крім того, я дійсно круто танцювала. Звідкись моє тіло інтуїтивно знало, як саме робити танцювальні рухи нових, невідомих нам досі танців, відеозаписи яких приносила на репетиції наша художня керівничка і вперше нам показувала. Часто навіть вона сама цього не знала і сподівалася, що хтось з нас, подивившись відео, зрозуміє і навчить інших. І цим кимось завжди була я.

Наш ансамбль постійно виступав, і тепер я проводила багато часу на сцені, в центрі уваги стількох багатьох людей, які були від мене в захваті. Крім того, як я танцювала, їм подобалися моя товстюча довга коса, що висіла нижче моїх сідниць, а своїм природним золотим кольором контрастувала з моїми чорними бровами і карими очима, моя струнка фігура зі статуєю гімнастки, мої довгі, рівні, міцні, сильні, гарні ноги.

Ці ноги вміли таке, чому страшенно дивувалися вчителі фізкультури в школі. Хоча я ніколи не займалася легкою атлетикою і ніколи не тренувалася в стрибках у довжину, мої результати стрибків у довжину шокували моїх вчителів, бо приблизно дорівнювали світовим рекордам. Кожний новий учитель, який не знав, що я так стрибаю, спочатку не вірив своїм очам, думав, що це якась помилка, і змушував мене стрибати ще кілька разів, уважно дивлячися, чи не заступаю я за лінію, та знов і знов перемірюючи мої результати. І навіть переконавшись, що все правильно, не виключав імовірності, що він марить. Усі мої шкільні вчителі фізкультури наполегливо радили мені зайнятися легкою атлетикою, в якій, принаймні в стрибках у довжину, я відразу була б уже готовою чемпіонкою світу. Але я хотіла займатися тим, що любила, а не витратити час на таку дурню, як стрибки в довжину.

Після закінчення школи я вступила в наш університет на спеціальність астрономія. Бо я мала ще й таке захоплення і мріяла досліджувати зоряне небо. Завдяки своїм невичерпним енергії та натхненню я встигала і танцювати в ансамблі, і вчитися у виші. А коли я вчилася на другому курсі, мені ще й запропонували роль у кіно і я почала зніматися. Кінороби сказали, що помітили мене на концерті, в якому брав участь "Фламінго", і що їх у мені вразило рідкісне поєднання потужної харизми та взірцевої модельної зовнішності, про наявність яких у мене я до того навіть і не здогадувалася.

Але раптом все це припинилося. П'яний за кермом. Машина збила мене і переїхала мені ноги. Спочатку реанімація. Потім лікування травми голови і спроби склеїти мої розтриті ноги. Далі тривала реабілітація, в результаті якої я навчилася ходити без костурів, але кульгаю так, що здається, ніби я децепешниця.

Коли я спитала у Бога, чому це зі мною сталося, Він обняв мене, поцілував мої очі і сказав з великим співчуттям:

— Карма. Твоя власна зла карма. Колись у минулих утіленнях ти спричинила комусь такі ж самі страждання. Такий механізм справедливості. Але для любові немає ні втрат, ні перепон. Наш з тобою танець щастя ми продовжуємо танцювати так само, як і раніше. Твоє духовне тіло неможливо ні пошкодити, ні знищити.

І це правда. Моє духовне тіло, в якому я танцюю з Богом мій танець щастя, не зазнає ні ушкоджень, ні впливу часу, залишаючися вічно юним, здоровим і прекрасним.

Я відновилася в університеті і продовжила моє навчання в ньому. Усе інше мені було більше не доступне. За винятком любові, якої, як і раніше, у мене щодня ставало все більше й більше, а також моїх стосунків з Богом, з моїми батьками і друзями. У додачу до старих друзів університет подарував мені нових. Мені була цікава наукова робота з дослідження зоряного неба, тож я познайомилася з аспірантом, який займався неймовірно цікавим для мене дослідженням для своєї дисертації. Я попросила в нього дозволу брати участь у всіх його спостереженнях неба і фактично стала добровільною асистенткою в його науковій праці. І з часом ми покохали одне одного.

Коли я закохалася в нього, я почала сумніватися, чи не є це зрадою, бо я вже кохала Бога. Але Бог сказав мені:

— Як ти є Нашим поширенням, так само Нашим поширенням є і хлопець, якого ти кохаєш. А ваша любов — поширення Нашої любові. Цей усесвіт, який постійно, безперервно розширюється, робить це завдяки тому, що в ньому поширюється Наша любов. Кохай свого хлопця і будь щаслива! Ваша з ним любов не виникла раптово. Вона має довгу історію в ваших минулих утіленнях.

— Але, як би я ні захоплювалася моїм коханим, я не можу не бачити, що, на відміну від Тебе, він має купу вад, — висловила тоді я Богові ще один свій сумнів.

— Усе, що ти називаєш його вадами, насправді є лише його ще не вивченими уроками. Допоможи йому їх вивчити. А він хай допоможе тобі вивчити твої уроки, — відповів мені Бог і ніжно поцілував мої очі.

Я одружилася зі своїм коханим і була дуже щаслива з ним. Хоча в його серці не було так багато любові, як у моєму, але всю її разом з самим своїм серцем він віддавав мені та нашим дітям, які в нас з ним народилися. Він неймовірно захоплювався мною, боготворив, обожнював мене. І найбільшою мрією його життя, найбільшим його бажанням було розвинути в собі таку ж повноту любові, яку маю я. І на цьому шляху я стала його гуру. Я навчила його молитися Богові про любов — і він почав наповнюватися любов'ю з її первісного джерела. А ще, завдяки тому, що він так сильно мене любить, він дуже швидко ставав таким, як я, переймаючи мої якості і наповнюючися любов'ю від мене. Через те що я його теж дуже сильно люблю, цей канал працював так само, як у моєму дитинстві працював канал, яким любов текла до мене від моїх батьків.

О ні, не подумайте, що ми були парою на кшталт тих, де жінка грає роль мамочки для свого чоловіка-недоростка. Мій чоловік з самого початку був справжнім чоловіком, опікуючися мною, захищаючи мене, дуже гідно забезпечуючи нашу родину фінансово.

Він завжди був моїм опертям, моїм кам'яним муром, рішучим, мужнім плечем, за яке я трималася. Бо, які б у мене не були стосунки з Богом, я все одно залишаюся звичайною жінкою, яка потребує підтримки з боку свого коханого чоловіка. І підтримка з його боку завжди була бездоганною. Я все ж таки мудра жінка і покохала гідного чоловіка.

А він був таким щасливим! І я прекрасно розумію, чому. Коли з людиною відбувається процес наповнення любов'ю, вона відчуває неймовірне щастя. І чим більша інтенсивність цього процесу, тим інтенсивніше відчуття щастя. Крім того, на відміну від мене, раніше він не мав у собі багато любові, тож цей величезний контраст між тим, що було в його серці раніше, і тим що там ставало, робив його щастя ще гострішим. Радість повсякчасно переповнювала його. І за це він був безмежно вдячний мені та Богові. А я була вдячна йому за те, що він так щиро і вповні ділився своєю радістю зі мною, нашими дітьми і всіма навколо.

А потім 2022 року мій чоловік загинув на війні, захищаючи наш народ від кацапської навали. І я, побиваючися, спитала у Бога, чому це з ним сталося.

— Це його добра карма. Коли людина залишає тіло швидко, легко, без болю, без страждань, — це наслідок її доброї карми. Снайперська куля прямо в голову — прекрасна миттєва смерть, мрія кожного мудреця, який знає, що тіло змінити доведеться всім, а от зробити це так, щоб не корчитися в муках, таланить лише щасливикам. Та й старість — геть не така вже й приємна річ. Він її вдало уникнув. Зараз йому дуже добре. У наступному втіленні ви з ним знов будете подружжям, живучи в набагато кращому світі. А поки ти можеш спілкуватися з ним так само, як ти спілкуєшся зі Мною у своєму серці, — відповів мені Бог і ніжно поцілував мої очі.

Раніше я шукала і знаходила в моєму серці лише Бога, а тепер так само моя любов влаштувала мені в моєму серці зустріч з моїм чоловіком.

— Добрий день, коханий, — сказала я йому. — Я за тобою скучаю. Чого це ти так несподівано втік з нашої планети? Я розумію бажання астронома побувати на якійсь далекій-далекій планеті в якомусь куточку космосу, недосяжному для дослідника на Землі. Але це вийшло якось раптово для нас з дітьми. Тобі там дуже добре?

— Кохана, схоже, що ти мені заздриш, — пожартував він (він прекрасно знав, що я ніколи не заздрю йому, а завжди радію всьому доброму, що з ним стається). — Звісно, мені дуже добре — набагато краще, ніж у мокрому, холодному окопі, перенаселеному мишами, де я залишив тіло. Але я не підставляв навмисно мою голову під снайперську кулю. Я добросовісно робив усе можливе, щоб кацапи не змогли мене вбити. Але така вже була моя доля, створена моїми вчинками в минулих утіленнях. І я дуже вдячний їй, хоча вона мене тимчасово з тобою розлучила. Вважай, що я у відрядженні. Коли я був у відрядженні, ти теж за мною скучала.

— Що з тобою відбувається? — поцікавилась я.

— Я поки що у стані між утіленнями. І цей стан дуже цікавий, прикольний і класний.

— І що ти робиш у цьому стані?

— Не астрономічні дослідження. Я досліджую своє минуле — своє життя в цьому

втіленні. Осмислюю його. Усвідомлюю. Роблю висновки. Коли я народжуся в новому тілі, за законами природи я не пам'ятатиму минуле, але всі мої усвідомлення, всі мої висновки з нього, які я зробив під час цього мого втілення і які я роблю зараз, визначатимуть моє розуміння життя, мою свідомість, мій характер, мої бажання, мій спосіб життя у моєму наступному втіленні. Тож я зараз намагаюся отримати максимальну користь з цієї нагоди: якнайкраще викарбувати в моїй свідомості ці коштовні висновки. А ще я маю можливість спостерігати за вами. І я нею користуюся. І мене засмучує, що ви за мною побиваєтеся, ніби зі мною сталося щось погане. Припиняйте це! Хоча так роблять майже всі близькі тих, хто покидає тіло, але це геть не правильно, це дуже велика помилка. Не тужи, наша з тобою любов знов зведе нас разом, це я знаю точно. У наступному втіленні ми знову покохаємо одне одного. І знову це буде, наче вперше: захопливо, романтично, зворушливо. Тільки вже на вищому рівні любові, глибше, чистіше, повніше. Адже ми повсякчасно розвиваємося.

— Так. Я знаю, що ми в наступному втіленні знову будемо подружжям. Сам Бог мені про це сказав.

— Круто! Значить, моє бачення не хибить. Я тебе дуже сильно кохаю. І вічно кохатиму. Я вічно тебе шукатиму і вічно знаходитиму. До речі, я був у касці та бронежилеті, коли до мене прилетіла та куля моєї долі, і тіло моє хлопці забрали, тож ви отримаєте компенсацію, а вона велика. Бачиш, я про вас дбав до останньої миті: насправді я надягав каску та бронежилет не стільки для того, щоб захиститися, скільки саме для того, щоб, якщо що, ви отримали компенсацію. І мав рацію: каска мене не захистила, куля її пробила, а от компенсація повинна бути.

— Дякую. Я тебе теж дуже сильно кохаю.

— Я тобі теж дякую. І цілую. Поцьомай від мене дітей. І мамі з татом привіт передай. Хай у вас завжди усе буде добре. Будьте щасливі, як завжди. Тимчасові розлуки — невіддільна частина життя. Вони ще більше посилюють любов. Любов у розлуці — це вид щастя, завдяки якому завжди настає нова зустріч, яка є ще більшим щастям. Якби не було розлук, не було б і зустрічей. Розлуки і зустрічі — це видихи і вдихи, якими дихає любов. Тож видихаємо, щоб знову вдихнути, — попрощався він того разу.

Поки він не народиться в новому тілі в якомусь іншому світі, де я теж народжуся, щоб знову стати його дружиною, ми щодня спілкуємося з ним у наших серцях, так само як ми спілкуємося з Богом.

Я обіцяла розповісти про мої стосунки з Богом, і може здатися, що відхилилася від цієї теми, почавши розповідати про мої стосунки з моїм чоловіком. Але насправді стосунки людини з її коханою половинкою є невіддільною частиною її стосунків з Богом. І бачачи якість стосунків людини з її коханою половинкою, можна судити про якість її стосунків з Богом.

— А чого ми з тобою під час наших зустрічей лише розмовляємо? — одного разу спитав мій коханий чоловік, коли ми в черговий раз спілкувалися з ним після залишення ним його тіла, і поцілував мої очі, так само як цілує мої очі Бог. А я

поцілувала його в губи і ніжно обняла його за шию.

— Круто, я не знала, що так можна, — зауважила я, коли ми націлювалися досхочу.
— Виходить, що навіть ця тимчасова розлука — не така вже і розлука. Виходить, що для любові взагалі не буває ні втрат, ні перепон.

— Ні втрат, ні перепон, — погодився він. — Лише вічна єдність у свободі. Такі наші стосунки з Богом. І такі наші з тобою стосунки одне з одним, бо вони є поширенням наших стосунків з Богом. Будь-яка справжня любов, а не лише подружня, має такі ж самі якості, як любов між людиною і Богом. Наші діти сьогодні теж почали зі мною спілкуватися. Вони тобі про це розповіли?

— Так. Я про це знаю. Це я їх навчила. Воістину, ні втрат, ні перепон.